

Arrest

nr. 227 973 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig

artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Recenter geschiedde dit bij koninklijk besluit van 15 februari 2019.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op verschillende vaststellingen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas op de helling zetten. De commissaris-generaal merkt o.a. op dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou hij vanaf zijn twaalfde alleen in huis hebben gewoond en op zichzelf zijn aangewezen (geweest) ernstig op de helling staat en hij plaatst tevens een aantal kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde geaardheid en zijn relatie met L. Gezien de beperkte geloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele geaardheid en de andere elementen die verzoekers algemene geloofwaardigheid aantasten, komt, aldus de commissaris-generaal, ook de geloofwaardigheid van de door verzoeker beschreven vervolgingsfeiten danig op de helling te staan.

Hoe dan ook heeft verzoeker, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn neven, of voor eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De commissaris-generaal wijst in dit verband op informatie waarover hij beschikt en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië

opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij werpt er geen ander licht op. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker herhaalt thans in zijn verzoekschrift dat "hij vreest door zijn neven vermoord te worden vanwege schande te brengen over zijn familie door middel van zijn homoseksuele betrekkingen met een andere jongen". Verzoeker "loopt inderdaad", zo oppert hij voorts, "het risico om in Albanië door zijn neven op gewelddadige wijze ontvangen te worden en onderworpen te worden aan homofoob gedrag".

Echter, uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen en vrees, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan alsook het al dan niet geloofwaardig karakter van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

De bestreden beslissing duidt dienaangaande op goede grond op het volgende:

"Hoe dan ook heeft u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw neven – of voor eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. U verklaarde geen bescherming te kunnen krijgen van de Albanese autoriteiten en verwees naar de voetballer Ballist Morina (die in 2014 met een drone de vlag van Albanië over het stadion van Belgrado liet vliegen tijdens de Europese kwalificatiewedstrijd tussen Servië - Albanië) en een persoon die op klaarlichte dag voor een politiecommissariaat werd vermoord waarna de dader wist te ontsnappen (CGVS I, p. 21-22, CGVS II, p. 16). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit deze twee zaken geenszins besloten kan worden tot een onwil van de Albanese autoriteiten om u hulp en/of bescherming te bieden. Deze zaken hebben immers in geen enkel opzicht iets te maken met uw problemen en bieden zodoende ook geen afdoende uitleg waarom u zich in geval van problemen niet tot de Albanese autoriteiten zou kunnen richten en de Albanese autoriteiten u geen hulp/bescherming zouden bieden. Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u slechts vijftien jaar oud was, het dichtstbijzijnde politiekantoor zich op zestig kilometer van uw dorp bevindt (CGVS II, p. 18), kan worden opgemerkt dat u op het moment van de door u aangehaalde feiten zeventien jaar oud was, dat u momenteel achttien (bijna negentien) jaar oud bent, en dat van iemand die er klaarblijkelijk toe in staat is zich meermaals te verplaatsen om een paspoort aan te vragen, ook redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze persoon zich naar de politie begeeft. Dat u niet naar de politie kon gaan omdat dan iedereen op de hoogte zou komen, kan evenmin overtuigen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers verder dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit dezelfde informatie blijkt dat LGBTI klacht kunnen indienen en dat de politie, ten aanzien van wie sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap, optreedt naar aanleiding

van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van de LGBTI. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Hier kan aan worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal duidelijk wordt dat de Albanese overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-persoon. Zo blijkt vooreerst dat Albanië sinds 2010 één van de meest progressieve antidiscriminatiewetten van de regio heeft die expliciet de rechten van LGBTI-persoon in Albanië verdedigt. In 2013 stemde het Albanese Parlement twee wetten waarin strenge straffen bepaald worden voor door homohaat ingegeven misdaden en voor het verspreiden van homofobe informatie. In mei 2015 nam het Parlement een resolutie aan over de bescherming van de rechten en vrijheden van personen die tot de LGBTI-gemeenschap behoren, waarin onder meer opgeroepen wordt tot een nationaal actieplan, verdere wetswijzigingen, en andere maatregelen ter ondersteuning van de rechten van de LGBTI-gemeenschap. Een jaar later keurde het Albanese Parlement een nationaal actieplan voor de periode 2016-2020 goed. Homofobe uitspraken van (hooggeplaatste) politici werden in het verleden scherp veroordeeld door de burgermaatschappij en de regering. Desalniettemin blijkt dat de Albanese maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat veel mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-persoon in Albanië te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Albanië. In Albanese scholen worden steeds meer voordrachten gegeven door LGBTI over hun geaardheid. Vertegenwoordigers van de Albanese LGBTI-gemeenschap krijgen in de pers steeds vaker een forum. Dat er een positieve evolutie binnen de Albanese gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals een jaarlijks diversiteitsfestival, een jaarlijkse Gay (P)ride, een fototentoonstelling, bewustwordingscampagnes in het kader van The International Day against Homophobia, Transphobia and Biphobia, party-avonden in Tirana e.d.m. Deze vinden actueel gewoonlijk plaats zonder (grootschalige) incidenten en de politie zorgt voor de bescherming van deelnemende activisten. Tevens werd in december 2014 in Tirana een eerste opvanghuis voor LGBTI-persoon geopend.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker

echter niet het geval. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers niet/nergens, en hij toont het tegendeel niet aan, dat hij zich met betrekking tot de verklaarde problemen met zijn neven tot de Albanese autoriteiten heeft gewend. Verzoeker diende geen klacht in bij de Albanese politie, noch zocht hij op enige andere wijze (mogelijke) hulp en/of bescherming. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in zijn land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot zijn problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. De argumenten in het verzoekschrift dat “verzoeker zich niet” kan “berusten op nationale beschermingsmogelijkheden”, dat “de aangehaalde nationale beschermingsmogelijkheden door het CGVS in hoofdzaak theoretisch want ineffectief” zijn, dat “duidelijk” blijkt “dat verzoeker onvoldoende beroep kon doen op bescherming van de plaatselijke autoriteiten vanwege de diepgewortelde vooroordelen die er in Albanië heersen met betrekking tot LGBTI personen en meer bepaald homoseksuele mannen” en dat “Het weze dus duidelijk dat verzoeker niet zonder meer beroep kon doen op de politiediensten om de nodige bescherming te bekomen”, berusten aldus, gelet op verzoekers totale nalaten zijn beweerde problemen bij de Albanese autoriteiten ook maar enigszins ergens aan te kaarten, niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring(en), laat staan meerdere en ernstige pogingen om hiervoor hulp en bescherming te (trachten te) zoeken bij de Albanese autoriteiten. Verzoekers beweringen missen derhalve grondslag en ernst.

Waar in het verzoekschrift opnieuw en meermaals wordt aangevoerd dat men van een 15-jarige niet kan verwachten bepaalde handelingen te stellen en zaken aan te kaarten, dient te worden benadrukt dat, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing al terecht opmerkte, verzoeker in de periode dat zijn verklaarde problemen met zijn neven een aanvang zouden hebben genomen reeds 17 jaar oud was. Daarenboven zou verzoeker volgens zijn verklaringen vanaf zijn twaalfde alleen en in moeilijke omstandigheden hebben gewoond, hetgeen blijk geeft van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Dit geldt des te meer nu verzoeker blijkens zijn verklaringen in staat was zich meermaals in moeilijke omstandigheden te verplaatsen om een paspoort aan te vragen, waardoor, zo wordt in de bestreden beslissing pertinent gesteld, redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht en hij in staat wordt geacht zich naar de politie te begeven. Verzoekers jeugdige leeftijd, welke dus ernstig dient te worden gerelativeerd, verklaart, noch rechtvaardigt derhalve geenszins zijn totale nalaten zijn beweerde problemen bij de Albanese overheid aan te klagen.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker, inmiddels 19 jaar oud, maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerde problemen met zijn neven, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan en daargelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, aan nationale bescherming ontbreekt.

3.3.2. Een loutere verwijzing, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift, naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie inzake kinder(rechten)bescherming en kinderarbeid in Albanië alsook over de situatie en discriminatie van LGBTI-persoonen in Albanië, en omtrent homoseksualiteit en homofobie in het bijzonder, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen en gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.3. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bij het verzoekschrift gevoegde mail van verzoekers voogd aan de advocaat, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. De e-mailconversatie met een vertegenwoordiger van de organisatie Pink Embassy werd al eerder neergelegd, en is hoe dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië en in het bijzonder verzoekers nalaten deze te benutten, laat staan uit te putten.

4. *Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat de bescherming die geboden wordt door de Albanese autoriteiten niet afdoende is. Dat de vraag kan gesteld worden of het een middelenverbintenis of een resultaatsverbintenis is. Verzoekende partij is het er mee eens dat de Albanese autoriteiten inspanningen hebben geleverd, maar wijst erop dat deze niet voldoende zijn om personen met gender gerelateerde problemen te beschermen.

Op de vraag om de zaak achter gesloten deuren te behandelen wordt niet ingegaan aangezien de verzoekende partij niet aanwezig is. In zoverre verzoekende partij laat gelden dat de bescherming die de Albanese autoriteiten bieden niet afdoende is en de inspanningen die zij leveren niet voldoende zijn om personen met gender gerelateerde problemen te beschermen, herhaalt de Raad dat deze algemene beweringen vanwege verzoekende partij niet op eigen concrete en persoonlijke ervaringen berusten, gelet op verzoekende partij haar nalaten in Albanië voor haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan alsook het al dan niet geloofwaardig karakter van de door haar voorgehouden geaardheid, de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten in te roepen.

De Raad verwijst in dit verband naar de grond in voormelde beschikking waar wordt overwogen: *"De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker echter niet het geval. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers niet/nergens, en hij toont het tegendeel niet aan, dat hij zich met betrekking tot de verklaarde problemen met zijn neven tot de Albanese autoriteiten heeft gewend. Verzoeker diende geen klacht in bij de Albanese politie, noch zocht hij op enige andere wijze (mogelijke) hulp en/of bescherming. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in zijn land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot zijn problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. De argumenten in het verzoekschrift dat "verzoeker zich niet" kan "berusten op nationale beschermingsmogelijkheden", dat "de aangehaalde nationale beschermingsmogelijkheden*

door het CGVS in hoofdzaak theoretisch want ineffectief” zijn, dat “duidelijk” blijkt “dat verzoeker onvoldoende beroep kon doen op bescherming van de plaatselijke autoriteiten vanwege de diepgewortelde vooroordelen die er in Albanië heersen met betrekking tot LGBTI personen en meer bepaald homoseksuele mannen” en dat “Het weze dus duidelijk dat verzoeker niet zonder meer beroep kon doen op de politiediensten om de nodige bescherming te bekomen”, berusten aldus, gelet op verzoekers totale nalaten zijn beweerde problemen bij de Albanese autoriteiten ook maar enigszins ergens aan te kaarten, niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring(en), laat staan meerdere en ernstige pogingen om hiervoor hulp en bescherming te (trachten te) zoeken bij de Albanese autoriteiten. Verzoekers beweringen missen derhalve grondslag en ernst.”

Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze en de overige in de beschikking van 24 juli 2019 opgenomen vaststellingen. De Raad wijst erop dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij voor haar verklaarde problemen in Albanië nooit hulp en/of bescherming heeft gezocht bij de Albanese autoriteiten. Ze kan derhalve niet voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar te helpen/beschermen en maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS